

Дамян Дамянов

Ежеутринно

Будилникът – внезапен остър нож –
Съня ти пак наполовин разсича:
Отсам – ти, недовършената нощ,
Оттатък – бряг, върби, река, момиче...
Кое е сън, кое – реалност? Где
Потъна мигом сладката измама?
Връз твоето още спуснато перде –
Пак сянка. Но момиче вече няма.
Остана си то там, на онзи бряг.
Реката себе си и него грабна...
... Помахай им и – хайде, няма как:
и на илюзията хляб й трябва...
и пот. И път. И крачка по паве –
за да я досъбуди в полумрака...
Стани, съня доугаси с кафе!
И то горчиво! Свиквай – туй те чака!
До вечерта... Но време – дотогаз...
И – ден-харман... Не видиш краят де е...
Дори не подозираш в този час
С какво ли ще те жъне и вършее.
С каквото ще! Не бой се и върви!
Вършей, вършан от обичи и злоби!
За всеки случай ти си приготви
Милувки и шамари в двата джоба!
Е, време ти е! виж: в кафето – път.
Мини го цял и всичко му опитай!
И – до нощес! Щом всички пак заспят,
Момичето – онуй, с душа и плът –
Помни! – пак ще те чака! При върбите...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8033>]